

Què era el Pont i en què s'ha convertit?

Mire el cel del nord quiet, dempeus, a la vora de Jana que rossega una branca eixuta, morta, d'allò que fou, en altre temps, esponerós taronger.

Bandades d'avions i oronetes fan camí cap al sud dels seus desitjos, solquen cels tot cercant aqueixa tenor daurada de l'astre africà.

No necessiten ponts, ni autopistes, ni andròmines per tal d'orientar-se en aquest camí vital.

Abaixe els ulls cap a les 38 mirades de companys del Pont i busque en els seus ulls tan sols un lleu vestigi que són vius, que aquest Pont aviat no serà derruït.

Què diuen els companys? Provoquen o publiquen en aquest úter rodó i oxigenat?

Paladegen els mots i amb ells titil·len?

Jana als afores de la Vilavella

Què era el Pont i en què s'ha convertit?

Ha esdevingut el Pont tan sols un trist reservori que aglutina caduques informacions?

Comparteixen poemes, música, lectures, llibres, horitzons novells, el bategar de les paraules?

Són els escriptors una fauna hiperbòlica, egotista i dissecada? Suren en fornícules sens color?

A la meua vora, hieràtica, Jana observa el moviment d'uns llavis que dicten pedres com paraules. Allunyat de qualsevol passió, desenganxat dels mots, els veig partir sense importar-me llur destinació.

El Pont és i serà allò que els seus membres vulguen ser, escric sota un horitzó descafeïnat.

Plovisqueja en aquest capvespre de setembre: les oronetes sobrevolen el lent passeig dels núvols que m'escolten. No em mulla la melangia, ni em dessagne de tristesa, no existeix cap por.

Què era el Pont i en què s'ha convertit?